

De genezing van een melaatse

Ds. M. Joesse – Markus 1:40-42

Zingen: Psalm 38: 5, 6
Lezen: Markus 1: 40-45
Zingen: Psalm 142: 1, 2, 4, 5
Zingen: Psalm 123: 1
Zingen: Psalm 68: 5

Gemeente, de stof tot onze overdenking kunt u vinden in het u voorgelezen schriftgedeelte, Markus 1 vers 40 tot en met 42, waar we Gods Woord en onze tekst als volgt lezen:

En tot Hem kwam een melaatse, biddende Hem en vallende voor Hem op de knieën en tot Hem zeggende: Indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen. En Jezus, met barmhartigheid innerlijk bewogen zijnde, strekte de hand uit en raakte hem aan en zeide tot hem: Ik wil, word gereinigd! En als Hij dit gezegd had, ging de melaatsheid terstond van hem, en hij werd gereinigd.

We schrijven onder deze tekstwoorden: De genezing van een melaatse.

Drie gedachten:

1. De nood van deze melaatse
2. Het geloof van deze melaatse
3. De genadedaad van Christus

1. De nood van deze melaatse

Gemeente, als we de volgorde van de gebeurtenissen in deze geschiedenis bezien, dan is het niet helemaal duidelijk hoe het is gegaan. Deze geschiedenis wordt drie keer beschreven, door Mattheüs, door Lukas en door Markus. Als je de beschrijvingen vergelijkt is het waarschijnlijk zo geweest dat de Heere Jezus in Kapernaüm in de synagoge het Woord heeft verkondigd: *De tijd is vervuld en het Koninkrijk Gods nabijgekomen; bekeert u en geloof het Evangelie* (Mark.1:15). Vervolgens heeft Hij de synagoge te Kapernaüm verlaten en is Hij richting het Meer van Galilea gelopen. Daar heeft Hij de Bergrede uitgesproken, waarna deze geschiedenis plaatsgevonden heeft.

Het genezen van deze melaatse is één van de eerste wonderen die Hij doet. Hij heeft die wonderen gedaan om te tonen dat Hij de Almachtige is, de Zoon van God. Dat Hij macht heeft over alles op deze wereld, over alle bewegingen van de schepping. Macht heeft om te spreken tot de zee en tot de wind en dat zij dan stil worden. Dat Hij macht heeft om een dodelijke kwaal waar geen enkel middel voor is, te genezen. Hij toont dus in Zijn wonderen dat Hij de Almachtige is.

Tegelijkertijd tekent Hij in die wonderen Wie Hij is voor verloren zondaren. Want Hij is niet gekomen om wonderen te doen, maar Hij is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren is. Zo zijn de wonderen tekeningen van hoe Hij werkt, ook als Zaligmaker, als Verlosser.

Er zijn treffende overeenkomsten tussen de wonderen die Hij deed en de manier waarop Hij handelt in het leven van verloren mensenkinderen om hen te leiden tot de zaligheid. Die genezingswonderen prediken ons dus hoe Hij een mens kan verlossen van zijn zondekwaal. Zo ook de genezing van deze melaatse.

In de eerste plaats willen we overdenken de nood van een melaatse en ook van déze melaatse. Deze geschiedenis speelt zich dus af nadat Christus het Woord heeft verkondigd en bij het Woord gaat Hij wonderen doen om te onderstrepen Wie Hij is en wat Hij doet.

Jongens en meisjes, daar volgen grote groepen mensen de Heere Jezus. Ze hebben Zijn woorden gehoord in Kapernaüm, in de synagoge. Ze hebben Zijn woorden gehoord toen Hij de Bergrede uitsprak: 'Zalig zijn de armen van geest, zalig zijn die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, zalig zijn die treuren...' Vanwege dat woord en vanwege de kracht van dat woord - en wellicht heeft Hij al enkele tekenen en wonderen gedaan - volgen ze Hem. Sommigen omdat ze in Hem geloven. Anderen omdat het wel aardig is om eens iets nieuws te horen. Anderen omdat zij ook iets bijzonders willen zien.

Als die groepen mensen Hem volgen, dan gebeurt daar onverwachts iets wat ongehoord is, wat totaal verboden is, wat absoluut niet mag. Wat gebeurt er? Er komt ineens een melaatse man tussen de mensen door, richting de Heere Jezus. Het is iemand die al heel erg melaats is, die van hoofdschedel tot voetzool onder de melaatsheid zit. Lukas beschrijft hem: vol van zweren, totaal bedekt met de melaatsheid... Hij komt tussen die mensen door, richting de Heere Jezus.

Dit was een overtreding. Niet alleen van een menselijke inzet, maar het was ook een overtreding van Gods gebod. Zo iemand moest buiten de stad blijven. Zo iemand was meestal in oude lompen gehuld en zat onder het vuil, omdat hij buiten de stad in spelonken en holen woonde. Zo iemand had vaak open zweren, waar etter en vuil uit kwam. Die mensen waren onooglijk, ontzettend! Als je zo iemand zag, werd je met afschuw vervuld. Zo iemand was onrein. Zo iemand was naar Gods wet uitgesloten van het volk en uitgesloten van de dienst der verzoening. Buiten de stad moest hij!

Melaatsheid was verschrikkelijk, ontzettend, smartelijk en mensonterend. Deze ziekte veroorzaakte een nameloos diep lijden. Het kon ook een lang slepende ziekte zijn. Het kon met enkele jaren voorbij zijn, maar het kon ook wel vijftien jaar duren voordat iemand uiteindelijk aan die ziekte moest sterven. Langzamerhand verteerde zo'n mens. Ontzettend! Zweren, ontstekingen, pijn, eerst op een enkele plek en dan steeds verder uitbreidend over het hele lichaam... Alleen door een wonder kon zo iemand genezen. Meestal eindigde het dus in de dood.

Als die kwaal ontdekt werd - dat kon zomaar een klein plekje zijn op iemands arm of been - dan moest hij daarmee naar de priester toe. Die priesters hadden daar verstand van. Die konden zien of het melaatsheid was of niet. Als het wat twijfelachtig was, moest zo iemand zeven dagen opgesloten worden. En als het daarna nog twijfelachtig was, dan

werd hij nog eens zeven dagen opgesloten, buiten de mensen en buiten de familie. Als dan bleek dat het melaatsheid was, nam iedereen afstand van zo'n persoon en dan moest zo'n persoon weggaan. Men zette nog wel wat neer dat hij mee kon nemen aan voedsel, soms wat kleding. Maar dan moest zo iemand, terwijl hij eigenlijk nog nagenoeg gezond was en misschien zomaar één plek had, buiten de stad. Meestal ging hij of zij dan naar een groep toe van andere melaatsen. Langzamerhand werd die melaatsheid dan erger.

Ontzettend allemaal: geen familie meer, geen thuis, geen bed om in verzorgd te worden, buiten de stad leven in de spelonken en in de holen. Daar verzamelden de melaatsen zich. En dat lijden was zo ontzettend, dat de vingerkootjes er af konden raken en tenen weg konden teren. Tandenvielen soms uit de mond. Het gehemelte ging soms open. Het strottenhoofd kon aangetast worden, waardoor zo iemand, als hij 'onrein' moest roepen, alleen nog maar een schrapend geluid voort kon brengen. Ontzettend! En dan op de vuilnisbelt van het leven. Eén ding was zeker: na korte of na lange tijd zou het sterven worden.

Deze man die tot de Heere Jezus gaat, verkeert in het eindstadium van zijn ziekte. Hij zit helemaal onder de zweren, onooglijk. Omdat zulke mensen zich niet wisten hing er een ondraaglijke stank om hen heen. Een stank van ontbinding, zou je kunnen zeggen.

Waarom noem ik nu zo nadrukkelijk het ontzettende van die ziekte? Gemeente, omdat de Heere in Zijn Woord onze zondekwaal vergelijkt met deze melaatsheid. Zo ontzettend staat het er nu met u, met jou en met mij voor. Dat is dus onze toestand van nature. Dat is ons deel. Onze ongehoorzaamheid, boosheid, lelijkheid, roddel, stelen, zelfzucht, dat zijn de stinkende etterzweren van ons melaatse, verloren, verdorven bestaan.

Door die ziekte zijn wij als het ware in een staat van ontbinding. En daardoor rechtvaardig van God gescheiden, uitgesloten, buitengesloten en kunnen we eigenlijk nog maar één ding doen. We kunnen alleen nog roepen: 'Onrein, onrein!' Ten dode opgeschreven, reddeloos verloren.

'k Ben door uwe wet te schenden,
Krom van lenden,
Vol van druk, benauwd van hart.

Is dat wel eens de taal geweest van uw hart? Hebt u met de dichter wel eens in kunnen stemmen, ook zoals we het zojuist gezongen hebben: "k Voel door stinkend' etterzweren, mij verteren'? Een reuke des doods ten dode verspreidend... Of is het overdreven, gemeente?

Als zo'n melaatse in de buurt kwam van de mensen, dan vluchtten de mensen. Dan deinsden ze achteruit. Waarschijnlijk is zo'n melaatse niet eens zo besmettelijk geweest voor ouderen. Schijnbaar wel voor kinderen, maar voor ouderen eigenlijk niet eens zo. Het was niet eens zo'n erg besmettelijke ziekte, maar het was meer vanwege afschuw dat men van zulke mensen wegluchtte. Vanwege het ontzettende van die ziekte: ogen, wangen, neus... alles zat er onder. Zo iemand was soms helemaal misvormd vanwege die ziekte. Zo ernstig, zo smartelijk, zo vernederend, zo ontzettend!

Onze zondekwaal wordt daarmee vergeleken. U, jij en ik zijn zo ten dode opgeschreven. Zo ontzettend is onze staat van nature. Wij zijn aan het sterven. Als we geboren worden, dan begint als het ware dat stervensproces al. En het ergste is als wij het niet zien en dat niet beseffen. Misschien geloven we het wel omdat we het in Gods Woord lezen en omdat de Heere het zegt, geloven we het wel met ons verstand. Maar ís het nu wel zo erg? En als je het niet zo erg vóelt en als je het ook niet zo erg zíet en als je het ook nog wel kunt bedekken met een keurig net kerkpak en een voorbeeldig leven, dan valt het toch eigenlijk nog wel mee?

Gemeente, die zonde woekert in ons leven voort en die zondekwaal voert ons naar het eeuwige verderf. De zondekwaal woekert voort in ons hele bestaan, in al de facetten van ons leven, in wat we doen, in wat we denken, in wat we zeggen. Uit de wortel van die verdorven kwaal, komen alle zonden voort.

Ook al kun je de melaatsheid niet vergelijken met lepra, toch is het er wel een broertje of een zusje van. Bij lepra is het zo dat een lichaamsdeel helemaal gevoelloos kan worden. Als zo'n kind met lepra slaapt, kan een rat aan een voet knagen zonder dat dat kind het voelt. Ontzettend! Eigenlijk is dat ook een beetje een tekening van wie wij zijn. De zondekwaal kan ons langzamerhand steeds meer uitteren en verderven, steeds verder meeslepen naar de eeuwige ondergang, en we voelen het niet eens. We beseffen het niet eens. Ontzettend!

Gemeente, hebben wij al gezien dat onze zonden ons walgelijk en afstotelijk maken? Vaak zijn we één met anderen in roddelen, in zelfzucht, in hoogmoed, in kritiek, in... noem maar op. We kunnen ons aan de buitenkant nog mooi pleisteren.

De Heere Jezus noemde de farizeeërs en de schriftgeleerden in hun keurige godsdienstige leven 'witgepleisterde graven'. Aan de buitenkant zijn ze keurig wit, soms smetteloos wit, maar aan de binnenkant woekert de dood voort en is er niets dan dood en ontbinding.

Heeft de Heere u, heeft de Heere jou daar al aan ontdekt, aan die vreselijke kwaal? Heeft Hij er ons aan ontdekt dat die zondekwaal in ons leven voortwoekert en u en jou naar de dood sleept? Hebt u al leren uitroepen in uw ellende, in uw nood: 'Onrein, onrein'? Hebt u al leren roepen: 'Gij Zone Davids, ontferm U mijner'?

En gemeente, die Zone Davids, die Zaligmaker, die Geneesmeester, Die ís er! Hij wordt u elke keer verkondigd als de enige Medicijnmeester, als het enige Redmiddel tegen deze zondekwaal. Opdat deze zondekwaal u niet geheel verteren zal en verderven. Bent u er al van overtuigd geworden dat u uzelf niet kunt genezen. En dat er buiten Christus geen enkel middel is om van deze kwaal genezen te worden? Bent u zich al door de nood gedreven, tot dat ene Middel gaan begeven? Hebt u al de toevlucht leren nemen tot dat ene Middel, om de welverdiende straf te kunnen ontgaan? Dat doet deze melaatse, als een tekening van wat wij moeten doen met onze zondekwaal.

2. Het geloof van deze melaatse

Deze melaatse gaat, door de nood gedrongen, naar het enige Redmiddel: Jezus. Die Jezus van Wie hij gehoord heeft. Hij heeft van Hem gehoord, dat kan niet anders. Want het geloof is uit het gehoor, uit het gepredikte Woord. En hij gáát! Hij weet nog maar één

middel en er is na al zijn worstelingen en pogingen nog maar één weg en een Middel te beproeven en die weg wil hij bewandelen. Hij laat zich door niets en niemand tegenhouden, want er is nood in zijn leven. Hij moet gaan sterven en dan maar beter sterven aan Zijn voeten. Dan maar beter dáár sterven, ook al moet hij dwars door alles heen breken, tegen het verbod in. Niets kan hem tegenhouden.

Dat is geloof, gemeente! Daar heeft hij het zelf niet over gehad. Hij heeft zelf niet gezegd: 'Ik geloof.' Nee, hij gaat naar Jezus en daarin komt zijn geloof openbaar. De nood is in zijn leven zo groot, dat hij moet gaan. Hij kan niet meer blijven zitten.

Moet hij daarvoor eerst helemaal, van hoofdschedel tot voetzool, bedekt zijn met zweren? Nee. De hoeveelheid zweren is niet een voorwaarde om tot Hem te gaan. Al had hij maar één zweer, al had hij maar net de openbaring van die ontzettende kwaal. De hoeveelheid ellendekennis, de hoeveelheid schuld die u voelt, is geen voorwaarde. Wanneer we van deze doodskwaal overtuigd worden en de nood ons dringt dan doet de hoeveelheid zweren er niet toe. Overtuigd te moeten sterven, overtuigd geen ander middel meer te hebben. En als u, als jij dan hoort van een middel om de welverdiende straf te kunnen ontgaan, als u dan hoort van een gewillige Zaligmaker, van een volkomen Zaligmaker, van Eén Die macht heeft u te verlossen, waarom gaat u dan niet? Welke voorwaarden stelt u uzelf? Waarom blijven wij zitten waar we zitten, gemeente?

Die niet ziek zijn, hebben de Medicijnmeester niet nodig. Dat zegt de Heere Jezus Zelf. Degenen die denken zichzelf nog te kunnen helpen, hebben die Medicijnmeester niet nodig. Maar in welk stadium u ook verkeert, als u uw nood inleeft en moet bekennen: 'Ik kan mijzelf niet genezen', weet dan dit: Hij is gewillig! Hij ontvangt de zondaren en Hij eet met hen. Hij heeft gezegd: *Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen* (Joh.6:37).

Dáárom gaat een mens verloren: omdat hij dat Middel niet hoogacht en omdat hij niet tot Hem de toevlucht neemt. Van onze kant moeten we aan geen enkele voorwaarde voldoen. Hij is een volkomen Zaligmaker. Hij is een gewillige Zaligmaker. Maar onze nood is dat wij onze nood niet beseffen en dat wij onze nood niet inleven.

Wij denken dat het nog wel gaat en proberen onze kwaal wat te bedekken en weg te pleisteren met positieve gedachten of met een godsdienstig leven, op welke manier dan ook. De één wat meer farizeïstisch-wettisch en de ander meer evangelisch-wettisch en een ander weer op een andere manier.

Maar waarom gáán wij niet? Heeft de Heere Jezus gezegd dat u aan bepaalde voorwaarden moet voldoen? Nee, gemeente, nee! Hij heeft nooit gezegd tot iemand die tot Hem kwam: 'Uw kwaal is nog niet ernstig genoeg.' Hij heeft nooit gezegd: 'U hebt nog niet voldoende nood.' Wel heeft Hij gezegd: 'Als u niet komt, is dat omdat u de Geneesmeester niet nodig hebt. Omdat u de diepte van uw schuld niet beseft en het God ontterende karakter van uw zonden niet beleeft.' Daarom blijven velen bij Hem weg en gaan niet tot Hem.

Wat is het daarom nodig dat Gods Geest er aan te pas komt. Dat Gods Geest ons gaat overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel. Opdat wij, door de ontdekkende werking van die Geest, de nood van ons verloren bestaan gaan inleven. Zodat we niet anders meer kunnen dan tot Hem gaan. Opdat we met al onze opknappmiddelen en lapmiddelen aan een einde komen en nog maar één weg zien en, net als deze melaatse,

met onze zondekwaal de toevlucht gaan nemen tot Hem, Die welmenend nodigt: 'Komt allen tot Mij!' Die welmenend nodigt: *Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.*

Waar alle mensen aan de kant stuiven, achteruit deinzen, daar blijft Jezus staan. Want Hij ontvangt onreinen. Zelfs als ze zo ontzettend met die kwaal bedekt zijn, van hoofdschedel tot voetzool toe. Bij Hem is redding, bij Hem is vergeving, bij Hem is genezing.

We lezen in de Dordtse leerregels: 'Doch zovelen als er door het evangelie geroepen worden, die worden ernstiglijk geroepen. (We zouden kunnen zeggen: welmenend geroepen.) En God betoont ernstiglijk en waarachtig in Zijn woord wat Hem aangenaam is, namelijk dat de geroepenen tot Hem komen. En Hij belooft ook met ernst allen die tot Hem komen en geloven de rust der zielen en het eeuwige leven.'

Al wat de Vader Mij geven zal, zal tot Mij komen en die tot Mij komt zal Ik geenszins uitwerpen. Hoe vuil, hoe zwart, hoe onrein, hoe onogelijk, hoe vol zweren, hoe diep u het ook verzonddigd hebt, bij de Heere zijn er geen onmogelijke gevallen. Hij nodigt welmenend: 'Komt allen tot Mij!'

Gemeente, dat u toch geloven zou dat God veel gewilliger is dan u, dan jij. Wij zijn zo geneigd om te denken: 'Als God het wil, dan zal het wel. En dan moet Hij...' Hij nodigt welmenend in Zijn Woord. En wanneer de Heere onze ogen er voor opent, hoeveel arbeid Hij aan onze zielen ten koste heeft gelegd en hoe Hij mest rondom onze levensboom heeft gelegd, al vele jaren, dan kunnen we God niet meer de schuld geven. Dan gaan we de schuld bij onszelf zoeken. Dan gaan wij ons op de heup kloppen. Dan gaan wij uitroepen: 'Wij hebben gezondigd. Wij hebben door de lieflijke nodiging van het evangelie tegen te staan, God in het gezicht geslagen.'

Het is nodig dat de Heilige Geest er aan te pas komt in uw leven. U kunt uzelf daar niet brengen. Dat zeg ik niet om u of jou in lijdelijkheid neer te zetten. Maar het is absoluut noodzakelijk dat Gods Geest er aan te pas komt en dat Hij ons de ogen opent. Dat wij onszelf gaan aanklagen, omdat wij het welmenende aanbod geweigerd hebben en Zijn nodigingen afgeslagen.

Wat kunnen we bezig zijn om van alles aan te dragen denkend dat wij nog iets moeten aanbrengen. Wat kunnen we bezig zijn om onszelf op te lappen en op te knappen. Wat is het nodig door Gods Geest te gaan zien dat wij onszelf nooit op kúnnen knappen en dat wij ons nooit geschikt kunnen maken voor genade. Ons nooit aangenaam kunnen maken voor de Heere.

We moeten niet denken dat we dán alleen tot Hem kunnen gaan, als we die boezemzonde er onder hebben en als we een bepaalde staat van heiligheid bereikt hebben. Wij zijn zo geneigd om ons geschikt te maken voor genade, om ons geschikt te maken voor Jezus. Wij worden nooit geschikte voorwerpen voor Zijn genade, gemeente. Weet u wanneer u een geschikt voorwerp bent voor Gods genade? Als u als een uitgewerkte in uw verlorenheid het van genade alleen moet hebben. Als u met de verloren zoon moet zeggen: 'Ik heb gezondigd en ben niet meer waard een kind genaamd te worden. Ik ben een verloren zondaar en niets meer.'

Wellicht had die melaatse man graag een net kleed aangetrokken om daarin tot Jezus te gaan. Wat had die man misschien nog graag zijn haar gewassen en misschien nog het ergste van zijn etterzweren en het ergste van zijn misvormingen opgeknapt. Maar dat is onmogelijk en het is ook niet nodig. Hij mag nu komen zoals hij is. In al zijn vuil, in heel zijn verlorenheid, in zijn ten dode opgeschreven zijn.

Eén van de verklaarders zegt: 'Daar strompelde dat levende lijk.' Hij gíng! Hij kon zichzelf niet redden. Hij kon zichzelf ook niet meer opknappen. Hij ging, verloren, ten dode opgeschreven.

Gemeente, als Gods Geest nu voor zulke verloren zondaren het Woord opent, toont Hij de gewilligheid, de gepastheid, de dierbaarheid en de volkomenheid van die Zaligmaker. De Geest van God gaat het verstand verlichten om te zien dat Hij het enige Middel is. Hij gaat de wil vernieuwen, om niet meer ónze wil en ónze gedachten te volgen, maar om nu gewillig te zijn, om nu als een verloren zondaar aan Zijn voeten neer te liggen. Die Geest gaat ook de hartstochten regelen.

Zo iemand ziet ook dat Jezus alles heeft wat nodig is om van deze kwaal genezen te worden. Dan ziet zo iemand dat Hij het enige Geneesmiddel, de enige Dokter is, bij Wie redding is. Dan gaan alle zielsuitingen en zielsbewegingen uit naar die ene Persoon. Dan lezen ze van Hem. Dan komen ze Hem tegen in het Oude Testament en in het Nieuwe Testament, in Zijn volkomenheid, in Zijn algenoegzaamheid, in Zijn bereidwilligheid om de grootste van de zondaren te redden van het verderf.

Als dat gezien wordt door zo iemand, dan kan hij niet meer stil blijven zitten. Dan gaat hij, door de nood gedreven, in het geloof dat Hij redden kan, dat Hij een volkomen genezing werken kan, tot Jezus.

Deze melaatse verlaat al die andere ellendigen in de spelonken en holen, waar hij mee samen is. Hij haast zich en spoedt zich naar dat ene middel, naar die ene mogelijkheid waar hij van gehoord heeft. Deze man krijgt het geloof dat het bij die Jezus van Nazareth mogelijk is. Hij laat zich door niets meer tegenhouden. Hij breekt overal doorheen.

Misschien hebben die andere melaatsen wel tegen hem gezegd: 'Ja maar, man, je maakt helemaal geen kans om daar te komen. Als al die mensen om Hem heen staan, dan kom je er al niet. En je mág daar met die melaatsheid ook helemaal niet komen. Je bent daardoor uitgesloten. Ze zullen je stenigen.' Want dat mocht gebeuren met een melaatse die onder de mensen kwam, die Gods gebod overtrad. Die mocht gestenigd worden.

Gemeente, er kunnen zoveel dingen zijn waardoor een mens tegengehouden wordt om zich aan de voeten van die Zaligmaker te werpen. Maar deze wás toch ook naar de wet uitgesloten? Hij moest toch buiten de legerplaats, buiten het volk, buiten de tempel en buiten de dienst der verzoening blijven? Dat had de Heere toch gezegd? Wellicht hebben de binnenpratens ook gezegd: 'Je hebt geen heil bij God. Je kunt zo niet komen. Een ieder die niet blijft in hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen, die is ten dode opgeschreven, die is des doods schuldig. Je kunt daar niet aankomen.'

Al je zonden maken je het voorwerp van Gods toorn. En Gods doen is rein en Zijn vonnis gans rechtvaardig.

Maar wat doet deze man dan? Wat er ook vanbuiten tegen hem gezegd wordt, en wat er ook vanbinnen aan binnenpratens zijn, hij gaat! Hij zegt eigenlijk: 'Kom ik om, dan kom ik om, maar ik ga! Ik zal mij aan Zijn voeten neerwerpen. Ik zal smeken om genade. Ik zal smeken om genezing. Er is voor mij nog maar één weg en één Middel! En als ik dan moet sterven dan maar sterven aan Zijn voeten.'

Zo gaat het nu ook in het leven van een verloren mensenkind. Er blijft geen enkele mogelijkheid meer over om jezelf te redden. Aan alle kanten hebben de zonden de overhand. De zonden beschuldigen u. Uw geweten klaagt u aan. De zonden maken u bekend dat u moet sterven, dat u ten dode opgeschreven bent en dat u naar de wet uitgesloten bent. Maar als je dan hoort van dat ene middel om de welverdiende straf te kunnen ontgaan, dan richten al je zielsuitgangen zich op die ene Persoon, op die Man van smarten, Die gekomen is om zondaren zalig te maken.

Daar gaat die melaatse man. Hij strekt zich naar Jezus uit. Hij strompelt met zijn kapotte knieën, met zijn kapotte benen, met zijn kapotte voeten, maar hij móet daar liggen, aan Zijn voeten. Zou Hij mij wel willen ontvangen? Kent u die vraag? Misschien dat dat wel in uw hart leeft of in jouw hart leeft. Zou Hij met zo één als ik ben, zo'n onverbeterlijk mens, gemeenschap willen hebben?

Gemeente, deze man gaat. Hij krijgt het geloof dat Jezus gewillig is om te verlossen. En waar alle mensen aan de kant deinken, uit elkaar gaan, als deze ellendige aan komt strompelen, daar blijft in het midden die Ene staan: Jezus, de vlekkeloos reine, gekomen uit de hemel om te zoeken en zalig te maken. Hij betoont hoe Hij met de grootste, met de vuilste, met de slechtste van alle mensenkinderen te maken wil hebben. Hij strekt Zijn handen naar zo één uit. Die Reine wil gemeenschap hebben met onreinen, met afzichtelijke zondaren.

En dan komt die benauwde geloofsvraag: *Indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen*. Komt er dan niet meer twijfel naar voren dan geloof? Gemeente, hij twijfelt niet aan Jezus' gewilligheid. Als hij had getwijfeld aan de mogelijkheid bij en de gewilligheid van de Zaligmaker, dan was hij niet gegaan. Hij heeft geloof gekregen. Dat geloof is gewerkt in zijn hart. Hij wordt door de Geest Gods gedrongen om deze weg te gaan.

Hij gelooft wel in de gewilligheid van de Zaligmaker, maar tegelijkertijd gelooft hij ook dat de wet hem rechtvaardig uitsluit, dat die wet hem beschuldigt en dat die wet hem aanklaagt. Hij mag als melaatse daar niet komen. Het is zo dubbel in het leven van een zondaar die de toevlucht tot de Heere Jezus neemt: 'Zou Hij iemand als mij kunnen en willen ontvangen? Ik heb die boezemzonden er niet onder en ik heb die karakterzonden er niet onder en er zijn zoveel boze gedachten, woorden en werken in mijn hart en leven. Ik zou wel anders moeten zijn.'

En toch, als dat geloof in oefening komt, dan leggen we ons voor Hem neer: *Indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen*. Dan weten we nergens rechten aan te kunnen ontleen. Maar vanuit de onwaardigheid, vanuit de rechteloosheid, in het geloof dat Hij het kan en dat Hij gewillig is, roepen ze: *Indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen*.

Hij weet dat de Heere dat nooit kan doen om iets in hem. Hij weet dat de Heere hem rechtvaardig voorbij zal moeten gaan. En toch werpt hij zichzelf daar neer. Mattheüs en Markus zeggen dat deze man op zijn knieën valt. Lukas zegt dat hij zich op zijn aangezicht

werpt voor Hem. Deze man weet dat Jezus het enige Middel nog is, de enige mogelijkheid om zalig te worden, om genezen te worden.

Het is geen lang gebed dat deze melaatse bidt, maar het mocht wel waarheid zijn. Wat is dat ook het verlangen van Gods kind: 'Heere, geef me nog eens een gebedje, mag het een wáár gebed zijn?' Dan liggen ze daar, bedelend, roepend uit hun nood en ellende. Bij deze melaatse mocht het waarheid zijn. Hij legt zich neer voor de Heere Jezus, gelovend dat Hij de Zoon van God is. Daarom bidt hij.

Gemeente, weet u waarom velen niet verlost worden van hun zondekwaal? Omdat ze wel bidden om verlossing van die zondekwaal, maar tegelijkertijd de hollen en de grotten en het vunzige van hun zondekwaal niet verlaten. Hun hele leven strijdt met hun gebed. Zij bidden wel, maar zij ontvangen niet, omdat zij kwalijk bidden. Ze zeggen wel: 'Heere, Heere!' maar ze dóen niet.

Gemeente, bij die gang tot Christus moet het oude verlaten worden. Daar moet de oude natuur gedood worden. Dat is geen voorwaarde, maar dat gaat altijd samen in het leven van Gods kinderen. Zij kunnen niet in de zonden blijven liggen. Zij staan op, door diezelfde Geest. Want bekering en geloof zijn geen twee aparte producten. Dat valt samen. Iemand die gelooft, gaat zich bekeren. Die wil niet in de zonden blijven liggen.

Het is zo erg, als wij bidden maar ten diepste niet verlost willen worden van onze zondekwaal. We kunnen soms heel makkelijk over de zonde denken: 'Dit is niet erg en dat is niet erg en daar zit het 'm niet in.' Altijd proberen we de zonden maar te relativiseren. Dan kunnen we wel spréken over genezing, maar kennelijk komt dan in ons leven openbaar dat we niet genezen zijn en dat we nooit door een waar geloof tot Hem zijn gegaan.

Deze melaatse kan het niet meer uithouden bij die andere melaatsen. Hij kan niet anders meer en gaat en hij werpt zich voor de Heere Jezus neer: *Indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen*. En dan de wonderlijke genadedaad van Christus. Maar eerst willen we met elkaar zingen Psalm 123 en daarvan het eerste vers:

Ik hef tot u, Die in de hemel zit,
mijn ogen op en bid.
Gelijk een knecht ziet op de hand zijns heren
om nooddrift te begeren.
En 't oog der maagd is op haar vrouw geslagen
Om hulp of gunst te vragen.
Zo slaan wij 't oog op onze HEER' tot Hij,
ook ons genadig zij.

Het gaat in deze dienst over de genezing van een melaatse. We hebben nagedacht over de nood van deze melaatse en het geloof van deze melaatse. De derde gedachte is:

3. De genadedaad van Christus

Als melaatsen samen zijn in grotten en hollen buiten de stad, buiten het leger, dan proberen ze het voor elkaar zo dragelijk mogelijk te maken. In hun ellende proberen ze

elkaar bij te staan, hulp te bieden, elkaar te dragen, te verbinden, op allerlei wijze. Dat is een groot goed. Zo kan het ook zijn als mensen hun zonden kennen en hun nood gaan inleven, dat zij bij anderen herkenning vinden en ook steun en bemoediging vinden.

Maar daarmee is een mens niet gered. Wij zijn niet gered door elkaar de handen op te leggen, door elkaar te bemoedigen. Het gaat om dat ene Middel en om die ene Persoon, om die volkomen Zaligmaker, om dat volkomen Geneesmiddel.

Deze melaatse verliet al die anderen en ging die ene weg. Hij zei: 'Ik zal mij aan Zijn voeten werpen. Ik zal bedelen om genade. Ik zal bedelen om genezing.' Terwijl alles hem veroordeelde en hij iets deed wat verboden was, hij ging tot het volkomen Middel. En dát is niet verboden! Wat hem dan ook allemaal vanbuiten en vanbinnen aanklaagde, hij ging de weg, door het geloof, tot dat ene Middel, tot die volkomen reine Jezus, Die gekomen is in deze wereld om zondaren zalig te maken, om te verlossen van het grootste kwaad en te brengen tot het allerhoogste goed.

Daar strompelt hij in zijn nood. In zijn ellende begeeft hij zich tot Jezus. Gemeente, zo worden wij opgeroepen om tot Hem te gaan, in onze zonden en in onze ellende, om het van Hem alleen te verwachten en nergens anders meer van. Wat is het dan nodig dat de Heere ons van al het andere afbrengt en dat we geen verwachting meer hebben van datgene wat we zelf nog aanbrengen of wat we zelf nog denken te kunnen doen. Het is nodig dat wij als verloren zondaren afhankelijk worden van die ene Persoon, van die ene Naam onder de hemel gegeven tot zaligheid.

Het doet er dus niet toe in welke mate u ziek bent. Dan kunnen er twee mensen in de kerk zitten. De ene is altijd een voorbeeldig kerkganger geweest en heeft ook nog nauwgezet geleefd, keurig geleefd. En daarnaast zit een moordenaar; iemand die op een brute wijze een ander van het leven heeft beroofd en in het criminele circuit heeft geleefd, misschien wel jaren lang. Als ze daar dan samen zitten en de Heere hen door Zijn Geest overtuigt van zonden, dan kan de ene niet meer boven de ander staan. Dan is dat onmogelijk. Dan moeten ze samen, strompelend, de toevlucht nemen tot die ene Naam, zich tot dat ene Middel gaan begeven, om nu bij Hem genezing te vinden. In onszelf dood in zonden en misdaden, zegt Gods Woord. Of we nu veel of weinig zonden gedaan hebben, die zonde is een kwaal die ons uiteindelijk in de dood stort en die eindigt in de eeuwige dood buiten God. Maar dan mogen we nu horen dat de Zoon van God zulke doden levend kan maken en zulke ernstig zieken genezen kan. Dat Hij gekomen is om het verlorene te zoeken. Dat Hij zulke onreinen ontvangt. Dat Hij voor zulke ten dode opgeschreven zondaren niet aan de kant gaat, maar dat Hij ze ontvangt. Dat Hij ze aan wil raken en dat Hij één met hen wil zijn.

Deze man, hoe vuil hij ook is, mag komen in zijn nood, dood en ellende. Hij mag tot Hem gaan in al zijn mismaaktheid en ongerechtigheid. Hij kon zich niet opknappen en hij hoefde zich niet op te knappen. Er werd van hem niets gevraagd, dan te komen zoals hij was, in al zijn ellende, in al zijn nood, in al zijn onooglijkheid. Want: *Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen en onze smarten heeft Hij gedragen.* (Jes.53:4)

Daar ligt hij. Hij roept: *Indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen.* Dat roept hij door het geloof. Dat geloof is gewerkt door Gods Geest, toen hij het gerucht van Jezus hoorde. Hij heeft geloofd dat Deze hem redden kon. Zo ligt hij daar, in het geloof. Hij heeft nodig dat de

Heere Jezus hem aanraakt en dat hij de woorden uit Zijn mond mag horen: *Ik wil, word gereinigd!*

En op die woorden gebeurt het. Door het machtswoord van de Zaligmaker moest die dodelijke kwaal wijken. Door de macht van deze Medicijnmeester wordt hij genezen. Het proces van vernieling stopt in zijn leven, in zijn huid, in zijn aderen en in zijn vlees. In één keer krijgt hij alles terug wat hij eenmaal had.

De wet veroordeelde hem, maar kon hem niet tegenhouden en de wet sloot hem uit van de dienst der verzoening, maar kon hem niet bij Jezus vandaan houden, waardoor hij is gereinigd en is genezen. De grote Hogepriester van hemel en aarde heeft hem gereinigd. Nu kan hij weer naar het heiligdom. Nu kan hij zich gaan tonen aan de priesters. De priester zal moeten zeggen: deze is 'Genezen!' Dan mag hij zijn dankoffers brengen en dan mag hij gered zijn en genezen.

Wat valt het aan de voeten van deze Zaligmaker mee, gemeente. Door Hem alleen zal er een volk zijn dat door de poorten der gerechtigheid (dat is Jezus Christus) binnen zal treden. Hoort u bij dat getal dat zal zalig worden? Zul jij er bij horen? Wie gans hulpeloos tot Hem komt gevloeden, wil Hij ten Redder zijn, zál Hij ten Redder zijn. Dat zijn zij die, door de nood gedreven, zich tot Hem om troost begeven. Het valt daar zo mee, gemeente. O wonder, om dan aan Zijn voeten te mogen horen: *Ik wil, word gereinigd!*

Is dat uw verlangen al, dat deze Zaligmaker zo uw schuld en dat inwonende verderf, die zondekwaal die u meesleept naar de dood en de eeuwige rampzaligheid, wegneemt? Is het uw verlangen dat u het uit Zijn mond mag horen: 'Zoon, dochter, uw zonden zijn u vergeven! Die zullen u niet meer naar het verderf slepen. Daarvoor zal Ik de prijs betalen. Daarvoor zal Ik aan het kruishout hangen. Ik heb al uw ongerechtigheid achter Mijn rug geworpen. Ik zal niet meer op u toornen. Ik zal niet meer op u schelden. Ik heb uw ongerechtigheid uitgedelgd als een nevel.'

Gemeente, is dat nu uw verlangen, om dat te mogen weten? Er staan op zoveel plaatsen in de Bijbel dit soort teksten. Gaat uw hart daar naar uit om het op Zijn machtswoord te mogen ervaren, gewassen en gereinigd van al uw vuile zonden? Is het uw gebed: 'Heere, indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen'? Om nu dit te mogen horen en het te mogen weten dat Hij uw Redder, uw Verlosser is?

Wat gebeurt er dan, als Hij spreekt van vergeving in uw leven? Dan wordt op het machtswoord van Christus het aangeklaagde geweten tot zwijgen gebracht. Dan moet die aanklager van binnen zwijgen. Het beschuldigde en overtuigde geweten wordt dan in rust gebracht. Dan daalt er een ongekennde vrede en een ongekennde rust in uw ziel.

Het wordt dan ervaren, zoals Van der Groe ervan spreekt: dan weten we van nood en dood, voor dat spreken van de Heere. Dan ontdekken we de kracht van Zijn spreken in onze nood, waarop dan die vrede volgt na Zijn machtswoord. Daarom vragen onze ouden wel eens: 'Hoe was het ervoor, tijdens en erna?'

In Psalm 29 lezen we: *De HEERE zal Zijn volk zegenen met vrede* (Ps.29:11). Dat wordt dan waar. En al wordt zo iemand dan duizend keer verboden om te spreken, dan kunnen ze niet meer zwijgen. Dan vloeit hun mond steeds over van Gods eer. Dan gaan ze bij de kelk des heils Zijn Naam vermelden. Dan mogen ze de lompen van hun oude, zondige

bestaan uit doen en dan zullen ze eenmaal de klederen van Zijn gerechtigheid; blanke, reine, witte klederen, omgehangen krijgen.

Hier mogen ze er in beginsel iets van zien. Hier moeten ze steeds in hun dagelijkse bekering de toevlucht nemen tot de verse en levende weg van het bloed. Maar eenmaal zal dat voorbij zijn. Dan is al het oude voorbij. Dan is alles nieuw geworden.

Dan gaan zulke ellendigen ook andere ellendigen aanmoedigen en oproepen om die gang te maken tot die Zaligmaker, om hun heil van Hem te mogen verwachten. Opdat zij ook gereinigd zouden worden, opdat zij ook genezen zouden worden. Wat is het dan verdrietig als mensen die aanmoediging zo naast zich neerleggen en gewoon doorgaan in hun zonden. Je ziet ook dat de zonde voortwoekert in hun leven en dat ze er steeds iets méér zonden bij nemen en daarvan genieten en de zonden uitleven. Wat is dat erg!

Bunyan was zo intens verdrietig dat zijn vrouw niet mee ging en dat zijn kinderen achterbleven. Intens verdrietig. Wat was hij ook verdrietig als hij naamchristenen tegenkwam, die er wel de mond vol van hadden, maar die niet meegingen omdat ze de zonden en de stad Verderf niet wilden verlaten. Zij hadden het alleen in hun mond, maar in hun levensopenbaring werd duidelijk dat zij hun dodelijke zondekwaal niet als hun nood en ellende beleefden.

Gemeente, is uw zondekwaal u al de dood geworden? Is dat nu al nood geworden in uw leven? Wilt u genezen worden? Dan zegt die dierbare Borg en Zaligmaker ook vandaag nog: *... en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen!*

Amen.

Slotzang: Psalm 68:5

Uw hoop, Uw kudde woonde daar;
Uit vrije goedheid waart Gij haar
Een vriendelijk beschermer;
En hebt ellendigen dat land
Bereid door Uwe sterke hand,
O Israëls Ontfermer!
De HEER' gaf rijke juichensstof,
Om Zijne wond'ren en Zijn lof,
Met hart en mond, te melden;
Men zag welhaast een grote schaar,
Met klanken van de blijdste maar,
Vervullen berg en velden.